

TEKNE

Yusuf Esad Özgüner*

■ Kalk, kürek! Yola çıkmak gerek. Sen, düğüm! Çözü! un ufak ol. Ey tekne, sıyrı!l düşüncelerden, bak şu dalgaya, haydi gir koynuna! Ha ha haa, evet koynuna... Şu çocuk da bir büyümedi gitti be! Çek şunu çek! Ah küçüğüm benim, bu tekneyi sen doğduğunda almıştık. Ben yaşlandıkça sen büyüsün, büyüdükçe kuvvetlenir tekneyi sen çekip çevirirsin diye düşünmüştük. Onca senede şu tekne büyüdü durdu da sen bir türlü güçlenemedin. Çek haydi çek, kavuşturalım nazendemizi sevgilisine. Ağzındaki o kıpırtılar ne öyle? Söyleniyor musun yoksa? O kadar büyüdün demek ha? Kendi kendine konuşacak kadar büyüdün demek... Aferin sana oğlum aferin! Mırıldanmayı öğrenmişsin, büyüyünce de tamamen susmayı öğrenirsin. İnsanın içinde iki deniz varmış, öyle derler. Tamam be, tamam geldik! Bizim oğlanın uyuşukluğu işte ne yapalım! Sabır sabır... Bu denizlerden birisi düşünce diğeri de duygulardan müteşekkilmış. Evet müteşekkil. Sadece sen mi kitap okuyup sözlük karıştırıyorsun! Hıh, tekne kazıntısı seni! Biz de mürekkep yaladık zamanında. Şekerlisinden... Eski bir meseldir; dil kalbin sahilidir, derler. İşte bu düşünce denizi hiç durmaz ne var ne yok sahile dökermiş. Çer çöp balık yosun ne varsa. İşte sen bunu tutmayı öğrenmişsin oğlum. Aferin sana. Sadece sahile yaklaşmalarına izin veriyorsun. Olsun. O kadarı kadı kızında da olur. Dedim ya büyüyünce öğrenirsin. Hah şöyle bırak yavaşça tekneyi suya! Evet çekil şimdi şöyle biraz geriye de dalgalarla oynaşan tekneyi izle. Bu işler aceleye gelmez. Beklesinler, biraz da beni beklesinler. Nasıl da salınıyor, bak. İyice şişti ama birkaç gündür. Tahtaları su alma-ya başladı belli ki. Tekne senden hızlı büyüyor ha! Kerata... Keyfim yerinde bugün. Hava biraz kapalı ama olsun. Bilirsin bu kadarı kadı kızı... Geldik geldik patlamayın! Atla hadi tekneye. Bugün yelken yok sana. Haydi asıl küreklere, kolların güçlenir belki biraz. Tekneye, de-

* Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi 12. sınıf öğrencisi.

nize dair bir şeyler okudun mu hiç? Anlat hadi anlat, “Babam anlamaz.” deme. Anlarım ben, o kitapları yazarlar denizi, tekneyi benden iyi biliyor değiller ya! Hem kitapların doğruluğunu test edersin. Kalk ayağa da öyle oku şiirini. Haydi! Ben çekerim kürekleri. Keyfim yerinde bugün. Hava biraz kötü sadece. Olsun...

* * *

Gözlerindeki tereddüdü görebiliyorum oğlum. Benim de zamanında böyle mütereddit gözlerim vardı. Sonra biliyorsun işte deden ölünce... Yok yok ölünce değil vefat edince kaybettim o bakışları. Bu bakışlar yaptığı işi beğenen, onunla gururlanan bir evladın babasına gönderdiği bir tür mesajdır. “Baba” der. “Bak ben neler neler yaptım haydi beni tebrik et, beğendiğine dair bir işaret, bir şey...” Dedeni bilirsin. Kunduracıydı ve her baba gibi oğlunun ya okuyup büyük adam ya ona benzer bir şey ya da kendisi gibi kunduracı olmasını isterdi. Sonra teknenin tadını aldım oğlum. Ne diyordu şiirde, teknenin düşünmesiyle alakalı... Hah! Evet. *Bir tekne her zaman düşüncelidir.* Ben de o zamanlar hep düşünürdüm. Bir tekne gibi... Sonuçta tekneyle iyi anlaştık, beraber saatlerce dolaştık. Düşünceli düşünceli... Bir gün işte, eve bir kova balıkla döndüm. Bu meydan heykelleri var ya, hani siyah olanlar, onlar kadar mağrurdum. O kadar yılmaz görürdüm kendimi. Ne dersin bu teşbihe? Evdeki yazar arkadaşların olsa nasıl şaşırırlardı kim bilir. Ama gel gör ki babama, aynı senin bana baktığın gibi, tereddütle bakıyordum. Hiçbir şey demedi. Tütününü tütürdü durdu. Sonunda biraz acıkmış olacak ki belli belirsiz bir el işaretiyle anneme fısıldadı: “Kalk iki yumurta kır!” Fısıldadı dediysem utandığından değil ha, sınırlenince sesi iyice duyulmaz olurdu. Nedendir bilmem. Annem altı yumurta kırdı, yedik. Balıkları mı?.. Bilmem ki. Geçmiş zaman, hatırlamıyorum. Hasılı şunu söyleyeyim oğlum. Beğendim. Şiiri de senin okuyuşunu da. Balıkçı olma babam da yavaş yavaş alıştı. Hem ilk zamanlar eve iyi para da getiriyordum. Sanırım babam beni ve teknemi kabul ettikten sonra başladı bu kesat. Balıklar benden kaçır oldu. Aslında kaçmıyorlardı tabii ama eskisi gibi iştahla gelmemeye başladılar yemlerime. Sonra babam öldü. Her baba gibi... Bunun ayırında ol oğlum, gün gelecek ben de öleceğim. Bak şu tekneye, o da ölecek. Dua et de biz içindeyken ölmesin; maazallah cenazesini kaldıramaz, altında biz de yitip gideriz. Ha ha haa... Şu şairler burada olsa bu cümleme ne derin anlamlar bulurlardı kim bilir. Büyü oğlum, büyü de benim şu sözlerime şöyle denizler kadar derin anlamlar bul! Tecrübeli adamların sözleri hep böyle olur. Bir tek sahibi bilmez değerini sözlerinin. Malları ellerinde kalmış bir pazarcı gibi gelen geçene pazarlar durur tecrübelerini. Ama ben sözümün değerini bilirim. Böyle çok konuştuğuma bakma sen. Tamam; yeter bu kadar bırak kürekleri, dirlensinler biraz. Ağları sal bakalım denize. Yavaş yavaş, evet. Ben de nevaleyi hazırlayayım.

* * *

Su, insanın en kadim yoldaşdır. Özellikle akan bir suyun sesi insana her şeyi haber verebilir. Ölen bir ceylanın acısını, yumurtasını yeni çatlatan bir kuşun kamaşan gözlerini ve daha birçok şeyi insana taşır sesiyle beraber. Ancak deniz öyle mi? En gürültülü olduğu anlarda bile insana hiçbir şey anlatmaz. Bütün o kabarmalar, sönmeler, köpükler ve damlalar... İnsana hiçbir şey anlatmaz. Anlamsızdır demiyorum elbette, bilirsin denize saygım sonsuzdur ama tüm bu kasılma ve gevşemeler maalesef insan idrakine hitap etmez. İnsanı sadece kendiyile konuşturur. Konuşturur durur. O yüzden küçüğüm denizde haddinden fazla kalmamak gerek. Hafazanallah sonra akan dereler insanlara delirdiğini fısıldarlar. Yağmur toprağı bu haberle yeşertir. Zamanında ben de kendimi iyice kaybetmişim. Neyse ki bardağı doldurmakta olan bir içme suyu annemi ihtar etmiş. Hanım, demiş bu oğlanın işi iş değil. Sonra bana bir süre tekne de deniz de yasaklandı. Ah neler çektim o dönem, anne babama ne küfürler savurdum sessizce. Ama şimdi şükrediyorum. Hatıralarımı pek anlatmadım sana oğlum. Bir günümüzü sırf bunun için ayıralım. Sana tekneli teknesiz tüm hatıralarımı anlatayım. Belki biraz efsanevi gelebilir ama ilk kelimem “tekne” olmuş. İnanır mısın kunduracı bir babanın deniz görmemiş oğlunun ilk sözü tekne olsun! İnsanın aklı almıyor. Ama merak etme. Deniz, insanı aklının almadığı şeylere alıştıırır. Topla haydi ağları, dönme vakti. Kürekler de iyi tembellik ettiler ha!

* * *

Bahtımız açık bugün. Evet, bağla bakalım düğümü de. Nevale de vasatın üstündeydi. Ne olsun daha! Çek haydi çek. Karada bir tekne görenler şaşırıyor mudur acaba? Bir araba gibi park edilmiş bir tekne. Zaman geçiyor oğlum. Sular bana kötü haberler getiriyor... (Babaları bekleyen o kaçınılmaz son iyice yaklaştı. Teknemizi mesken tutmuş alçak. Aman dikkat et oğlum. Teknene hiçbir ölümü yaklaştırma sakın!)